

a fej

alig fordul a meszes nyakon,
rozsdás szerelvénnyel, tetején föld-
labda, mely enyhén előrebukik.
kiszáradt lyukacsaiból por szítál,
hordja a szél, odább földet ér. sem
kukacok, sem szavak nincsenek,
semmi, ami él. facsúcon üres fészkek.
az egyetlen tojást, mely leginkább
épp e lusta kobakra emlékeztet,
hasznavehetetlen lévén, hátrahagyta
gondozója. tojásfej – a születés
csúfos kudarc. benne laza pempő,
s kívül, a héjazatra valami kontár
hamis vonásokat pingált. csepeg a
festéklé, e különecset híján seszínű
folyadék, az izzadó arcra. szapora
állagváltozásából pedig máris kitűnik,
gyurma ez, sár, nedv és szikkadt anyag,
kenyér és víz. s a nyelv: a kényszerű böjt
lomhán csüngő zászlaja, mely kérdéseinkre
hullámokat vet.

Jön a vihar

A szürkésfehér felhőzet, és az alá
szorult zsíros lég azt sejtette, hogy
hamarosan, legalábbis még ma
valamikor elered az eső.

Hát jó alaposan teletömtem
zsebeimet, szélesre dudorodtak
combomnál, a nadrágon át is
nyomták rajta a bőrt, előbb
kellemetlen, majd elviselhetetlen
fájdalmat okozva.

A közért pultján aztán mindet
kipakoltam, ott, gondoltam,
aligha kap el. Nincs
mitől tartanom, zsebeim
tartalma nem fog elázni, és a
bőröm is felfrissülhet.

Miután végeztem szokásos
vásárlással, egyenként
visszagyömöszöltem a pulton
hagyott dolgokat a zsebekbe;
azok újra fájón dudorodtak.

Hazáig meg sem álltam, próbáltam
sietni, amennyire zsebeim engedték.
Kapkodva emelgettem lábaimat,
és igyekeztem tudomást sem venni
a kialakuló bőrpírról, az egyre kínzóbb
dörzsölésről.

Nem vártak otthon, mégis előbb
érkeztem, bár nem tudom megmondani,
mihez képest. Igyekeztem így is
eredményesnek nevezhető.

Zsebeimet az asztalra, a szatyor tartalmát
a hűtőszekrénybe, a fa kenyértartó ládikába
és egyéb helyekre ürítettem. Félbetörtem egy
kiflit, héjtalan részére vaját kentem, a megkent
falatot leharaptam, és csak miután elrágtam és
lenyeltem, ültem a fotelbe.

a termosz

fogd csak meg, kívül egész hűvös,
szinte hideg. de ne higgy el mindent
ártatlannak látszó ujjbegyeidnek,
melyek a kesztyű odvában melegedtek
mindezidáig. amint lecsavarod a
kis pohárként is szolgáló kupakot,
gőz száll föl szájából, s eggyé válik
a fák közt megülő párával. a sötét
alagútban is erdőség húzódna,
teafüvek és -levelek bozontos,
lédús közege, trópusi klíma?
a kupakba barna folyadék ömlik
– akár a sár – s továbbra is ott húzódik
a halvány ködcsík, köldökzsinór,
benne, felszínén zavaros nyák,
opálos vizenyő, s e kóbor zsineg
italod a fák csúcsa mögé kötözi.
kihűl, kihűl! – szólítanak, és hallod
is a magas madárhangokat.

a reggel

teli, mintha magukkal az álmokkal
töltött pohár, s ezt most valaki egy
határozott mozdulattal a pislogó
arcra lötytyinti. idegen szobákban,
idegen ágyakból, huzatokból kelni
ilyen hirtelen – mint egy rikoltás.

vagy lassan, ahogy hajnalnyi
vajúdás után fényesre hízott
tojás gördül ki egy állatból.
a héj, mintha természete szerint,
másol és zsugorít. bent, a szószos,
sápadt ködben halványan remeg
az izzó gomb.

■ **Bethlenfalvy Gergely** (Budapest, 1993) az ELTE
BTK hallgatója. Szigetmonostoron él.

